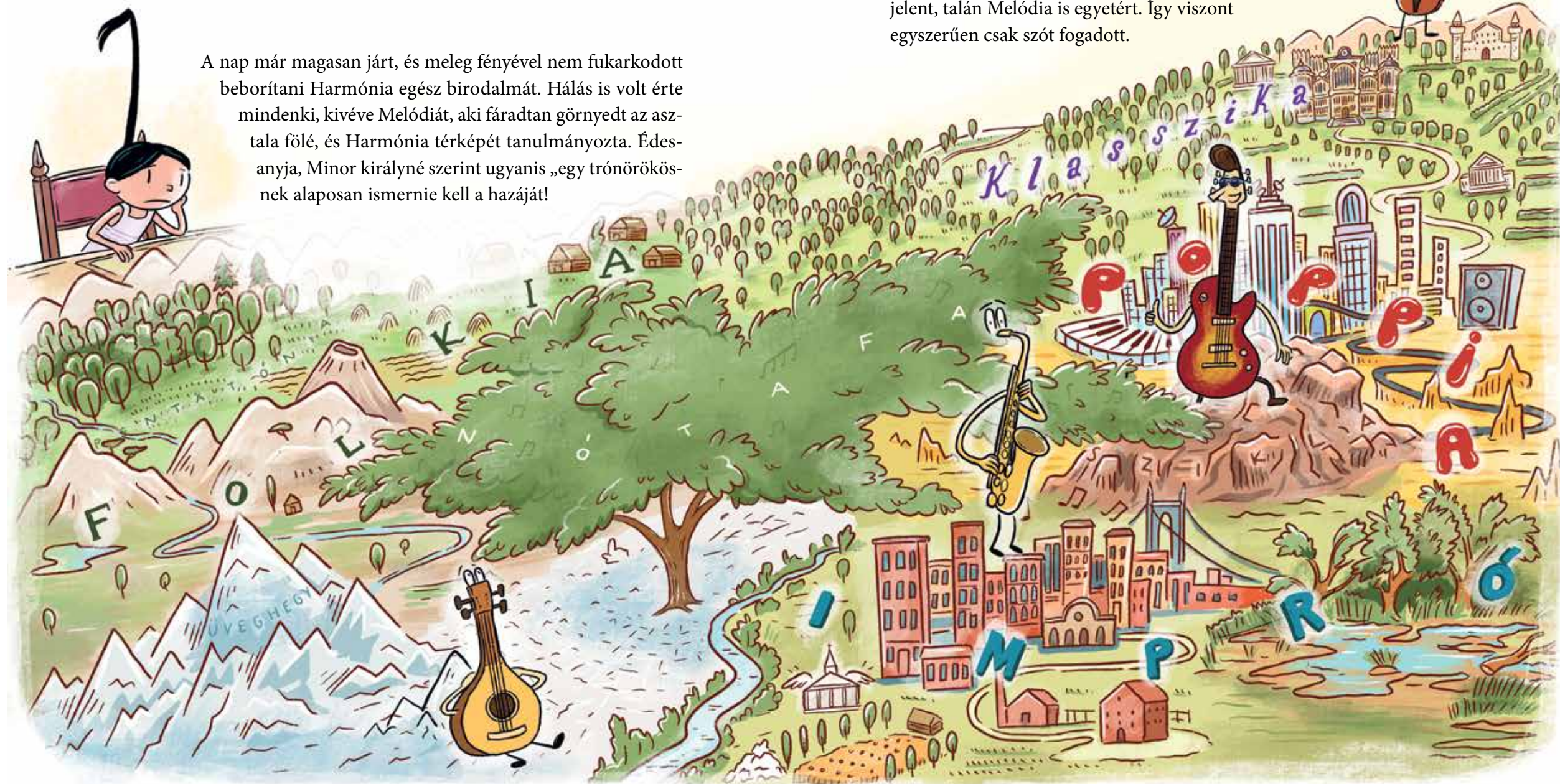

1. MAJORSÁG PALOTÁJA

A nap már magasan járt, és meleg fényével nem fukarkodott beborítani Harmónia egész birodalmát. Hálás is volt érte mindenki, kivéve Melódiát, aki fáradtan görnyedt az asztala fölé, és Harmónia térképét tanulmányozta. Édesanyja, Minor királyné szerint ugyanis „egy trónörökösnek alaposan ismernie kell a hazáját!

Ez olyannyira alap, mint hogy a C dúr párhuzamos mollja az »a«!” Ha bármi fogalma lett volna arról, ez mit jelent, talán Melódia is egyetért. Így viszont egyszerűen csak szót fogadott.

A **Folkiában** élők rém kedvesek, nagy szeretettel látnak mindenkit. Békében élik mindennapjait, a világot kellő távolságból és nyugalommal szemlélik. Borzasztó büszkéek arra, hogy Harmónia négy tartománya közül az övék a legrégebbi.

Impró lakosai jókedvűek, magabiztosak és lazák, társaságban érzik igazán jól magukat. Sosem tudják, mi lesz a következő pillanatban, ezért mindig rögtönöznek. Náluk aztán mindig pezseg az élet! Néha nagy a káosz, de nehéz rájuk haragudni.

Poppia a ragyogás, a pörgés, a sztárok világa, itt minden kicsit zajosabb a megszokottnál. A popoknak óriási érzelmeik vannak, ugyanakkor határozott elképzeléseik is. Nagyon ki tudnak állni magukért, sokat lehet tanulni tőlük!

Klasszikában mindenki nagyon tanult és komoly. Cserébe roppant megbízhatóak, szeretnek töprengeni, szöszölni a részleteken. Ennek köszönhetően a klasszikus dolgok mindig nagyon kifinomultak.

Melódia abbahagyta a böngészést, és megpróbálta az egészet lefordítani a saját nyelvére: „Tehát: a klasszikák alaposak, a folkok nyugisak, a poppok menők, az imprók pedig lazák. Mondjuk, egy kis lazaság anyukámra is ráférne! Ahogy apának sem ártana kicsit alaposabbnak lennie! Lehet, hogy el kellene őket küldeni egy tanulmányútra. Én csak jól járnék vele, legalább egy kicsit békén hagynának!” – és ahogy ezen töprengett, akkorát sóhajtott, hogy az a legnagyobb tubát is megszólaltatta volna.

– Hé! Ha ekkorát sóhajtasz, kidől a vár fala! – Az édesapja, Major király állt mosolyogva az ajtóban. – Mit kukukszol itt ezen a csodálatos napon? Kinn volna a helyed a szabadban!

– Anya azt mondta, olvassam el Harmónia tájleírásának első kötetét.

– Melódia, édes gyermekem! A bűdös életben nem fogod megismereni Harmóniát, ha ki se dugod azt a gyönyörű kis kottapöttyös orrocskád a levegőre!

– Nem is pöttyös az orrom!

– Dehogynem! Ha összekötnénk őket, a legszebb szimfóniát duruzsolnák!

– De akkor... akkor most mit csináljak? Anyát sem szeretném megharagítani.

– Persze hogy nem! De attól, hogy itt csücsülsz, senki sem lesz boldogabb. Viszont már ketten szomorúbbak lettünk, nem igaz? Na, eridj ki a kertbe, az édesanyádat meg csak bízd rám! – azzal Major király ki is fordult az ajtón, és elindult, hogy megkeresse szeretett nejét a palotában.

Ami nem is volt olyan könnyű feladat! Tekintettel arra, hogy a központi helyiségeken kívül a palota 32 SZOBÁVAL rendelkezett. Az északi, királynéi szárnyban voltak a hűvösebb szobák, míg a déli, királyiban a melegebbek. Mindegyik szobát más-más stílusban rendezték be, Harmónia négy tartományának megfelelően.

Hát ebben a labirintusban próbálta Major király megtalálni Minor királynét. Persze szokás szerint a rossz irányba indult el, merthogy Major és Minor, bár nagyon szerették

egymást, egészen másmilyenek voltak, mindent pont ellentétesen csináltak. Cserébe jól kiegészítették egymást! Ha a királyné kicsit szomorú volt, a király felvidította. Ha a király volt hebrencs, a királyné hűtötte le. Ha a királyné sóhajtozott, a király nevetéssé varázsolta, ha pedig Major nem volt képes megbirkózni a hivatali feladatokkal, Minor vágott rendet. Nagy boldogságban uralták Harmónia mindennapjait, békéjük bera-
gyogta az egész birodalmat.

Major király tehát teljes magabiztossággal tartott a királynéi szárny felé, miközben Minor meg elindult megnézni, hogyan halad lánya a tanulással. Így történt, hogy mindenki pont azzal találkozott, akivel nem szeretett volna: Major egy rémséges tritónusszal, Melódia pedig az édesanyjával.

– Melódia! Nem megmondtam, hogy addig eszedbe ne jusson felállni, amíg Harmónia tájleírásának első...

– Tudom-tudom – vágott közbe gyorsan a hercegnő –, de apa azt mondta, hogy menjek ki a kertbe, különben...

– Kislányom! – szakította félbe most a királyné. – Pontosan tudod, hogy a taníttatásod az én feladatom. Jól is néznénk ki, ha apádra bíz-nánk egy ilyen fontos feladatot!

– De anya! Te magad mondtad, hogy csak az az uralkodó lehet békében a birodalmával, aki magával is békében van! Hogy legyek jóban magammal, ha még a hangom sem találta meg?! Már csomó éve, hogy felcsendült bennem a dallamom, de még mindig semmi!

– Édes Melódiám! – a királyné szokásához híven sóhajtott egy nagyot. – Én tényleg nagyon örülök, hogy másokhoz hasonlóan már te is hallod a dallamod ott legbelül. Ez azt jelenti, hogy kezdesz felnőni. Azt is elismerem, hogy az a legnagyobb kincs, amikor rájössz, hogyan szól igazán jól a dallamod, amikor rájössz, mi a te zenéd, amitől úgy érzed, minden porcikád feltöltődik, és a világon semmi más nem számít. Szóval, amikor megtalálod a hangod. De tudod te is, hogy ez egy nagyon bonyolult dolog, és senki sem tudja pontosan, hogyan történik. Van, aki nem

32 SZOBA

Nézd meg a könyv végén, hogyan is tervezték meg a palotát!

foglalkozik vele, és sohasem talál rá a hangjára, így nem is tudja, mennyi mindent veszített. Van, akire csak úgy rátalál az utcán. Van, akinek egy villanás az egész, de van, aki egész életében a hangját keresi. Ez mindenkinek más. Ezért van, hogy mindenkinek a maga útján kell megtalálnia a hangját. És te még nagyon fiatal vagy, bőven ráérsz ezzel foglalkozni! Viszont nagyon fontos, hogy meglegyenek a megfelelő alapok.

– De könyvekből, itthon ülve sose fogom megtalálni! – vágta rá Melódia. – És ezt apa is pont így gondolja! Komolyan mondom, olyan, mintha direkt mondanátok mindig mást!

– Apáddal majd beszélek erről. Megint. Drága Melódiám! – azzal magához ölelte a lányát, és a haját kezdte ciróztatni. – Tudod, milyen szomorú vagyok, amikor téged bánatosnak látlak.

– Családi vonás – morogta Melódia.

– Én minden pillanatban azon vagyok, hogy neked jó legyen, és a lehető legjobb uralkodója légy Harmóniának – folytatta Minor. – Viszont ehhez az kell, hogy higgy nekem és szót fogadj! Kérlek, drágám, bízz bennem!

Melódia az esetek többségében ilyenkor mindig felfortyant, és elvonult dérral meg főleg dúrral. Most is irtó dühös lett. Viszont támadt egy ötlete, amitől egészen váratlanul megnyugodott. Minor már várta, hogy vajon ezúttal is lobban-e a lánya, de meglepődve vette tudomásul, hogy sikerült megbékítenie.

– Jól van, anya! Legyen meg a te akaratod. Visszamegyek tanulni – azzal Melódia fogta magát, és visszaindult a tanulószobája felé.

Lehet, hogy a dolog hamarabb gyanússá vált volna Minor számára, ha Major király nem kezd el sikítani: „Áááá! Ezek az átkozott **TRITÓNUSZOK**! Hogy a pokolba lehet megszabadulni tőlük? Minor, segííts!”

– Jövök! – kiáltotta lemondóan Minor, és még egy aggódó pillantást vetett lánya távolodó háta felé. „Lehet, hogy túl szigorú vagyok veled?” De nem tudott válaszolni magának, mert ismét meghallotta férje neveltséges kiáltását. Major ugyanis rettegett a tritónuszok hangjától, egyszerűen nem bírta elviselni.

Akkor még egyikőjük sem gondolta, hogy órákkal később, amikor Minor benyit Melódia tanulószobájába, mindez épp fordítva fog megtörténni.

– Major! Gyere gyorsan! – kiáltotta Minor. – eltűnt! Egyszerűen eltűnt...

Akkor is csak ezt tudta hajtogatni, amikor Major lihegve odaért: – eltűnt! Egyszerűen sehol sem találom. Jöttem, hogy kikérdezzem tőle Harmónia tájleírásának első kötetét, és hűlt helyét találtam.

– Mondjuk, attól én is világnak mennék...

– Tessék?!

– Ne haragudj, szívem, de ha néha hagynád, hogy... – harapta el zavartan a mondatot Major. – Ki hallott már olyat, hogy valaki könyvekből ismerje meg a világot? Én mindig mondom neki, hogy menjen, barátkozzon!

– Persze! Ha rajtad múlna, bolyongana egész nap!

– De ha jól érzi magát közben?

– Drágám, ezt számtalanszor megbeszéltük már! Ha folyton csak jól érzi magát, sosem lesz képes Harmónia ügyeit kézben tartani! Ó, **TONIKA**, ki tudja, merre jár?

A szokatlan hangzavar hatására megjelent legjobb barátjuk és tanácsadójuk.

– Hangvillám! Drága barátom! – köszöntötte Major. – Segíts rajtunk! Melódia eltűnt, Minor sehol sem találja! Nagyon aggódunk...

– Az pedig nem sok jóra vezet – felelte Hangvilla. – Tudjátok, ha megborul az egyensúly köztetek, megborul egész Harmóniáé is! Nem szabad, hogy úrrá legyen rajtatok az aggodalom, mert akkor kitör a káosz!

– Hát ettől most már sokkal jobb! – szúrta közbe Minor.

– Hogyhogy? – kérdezte Hangvilla.

– Sehogy! Ez irónia. A feleségem szeret így viccelni – magyarázta Major.

– Nem tudsz semmit sem tenni? – kérdezte türelmetlenül a királyné.

– Meg tudom keresni „**A**” **HANGOT**, ami elárulja, merre van.

TONIKA

Az alaphang másik neve a tonika. Minden zeneműnek van egy alaphangja. (Ó, Tonika! = Ó, Egek!)

„**A**” **HANG**

A zenei ábécé hét törzshangja közül az „a” hang kiemelt szerepet kap. A hangszereket mindig az „a” hanghoz hangolják.

TRITÓNUSZ

A hangköz két zenei hang távolsága.

A tritónusz egy speciális hangköz, amit évszázadokon át „csúnyának” tartottak, sőt, az ördög hangközének is nevezték, így akkoriban a zeneszerzők nem is igen használták.

– Kérlek, tedd meg! – kérte már kissé enyhültebben Minor.

– Rendben! De ehhez teljes csöndre van szükségem. Ha egyet suhintok a **HANGVILLÁMMAL**, Harmónia-szerke 440... Á, mindegy, bonyolult ez! A lényeg, hogy maradjatok csendben!

Hangvilla elővette a varázspálcáját, aminek furcsamód villás vége volt. Ráütött egyet a kezére, majd a füléhez emelte. Kis idő után megszólalt:

– Hm! Majorság határában áll. A négyes útelágazásnál.

– Micsoda??? – hördült fel egyszerre a királyi pár.

– Ha jól hallom, meg akarja keresni a hangját.

– Odakinn? – kérdezte Minor ijedten.

– Igen. Úgy tűnik.

Major és Minor teljesen kétségbeestek. Egymás szavába vágva kezdtek el pánikolni. Egy birodalmat gond nélkül elkormányoztak, azzal soha nem volt semmi probléma – de fogalmuk sem volt, ilyenkor mi a teendő.

Látva rajtuk a tanácsalanságot, Hangvilla így szólt:

– Hadd adjak nektek egy tanácsot! Úgysem tudjátok mindentől megővni, engedjétek! És látjátok, hiába akar nektek megfelelni, úgysem tud! Magatok is folyton mást mondtok.

– Ez, mondjuk, igaz! Ez nem igaz! – kiáltott fel egyszerre Major és Minor.

– Khm... – köszörülte meg a torkát Hangvilla. – Hadd menjen! Keresse meg a hangját, és higgyétek el, jobb lesz mindenkinek!

Akkora csend lett a tanulószobában, hogyha azt egy **SZÜNETJELLEL** jelölnénk, rá se férne erre az oldalra.

– Legyen! – szólalt meg végül halkán Minor, de látszott, hogy többre nem maradt ereje.

– Tényleg a hangját akarja megtalálni? – kérdezte aggódva Major király.

– Nem hiszed? Gyere, hallgasd meg! – felelte Hangvilla. – De tudod, csak egyszer tudom megmutatni! – Ismét ráütött varázspálcájával a kezére, és a király füléhez tartotta. Major becsukta a szemét, és a hang, amit hallott, mindent elmesélt neki, amire kíváncsi volt.

Melódia ott állt Majorság határán, ahol négy út indult a négy égtáj felé. Az egyik Folkiába, a másik Improba, a harmadik Poppiába, a negyedik Klasszikába vezetett. „Na, halljuk, merre induljak!” – azzal becsukta a szemét, és próbálta meghallani, mit súg a szíve.

De végül az esze válaszolt, mikor felderengtek benne a délelőtti tanultak: „Folkia Harmónia legrégebbi tartománya. Innen indult minden.” „Akkor én is innen fogok!” – döntötte el magában Melódia, és hátára csapta a batyuját, hogy nekiinduljon megtalálni a hangját.

SZÜNETJEL

A zene lejegyzésekor, azaz a kottairásban nemcsak a hangoknak van jele, hanem a szünetnek is, ami a hosszát is jelöli.

HANGVILLA

Egy zenei segédeszköz, ami megzendülve mindig „a” hangot ad.

440 (HZ)

A hang nem más, mint a levegő rezgése, amit a fülünk érzékel. Ha 1 másodperc alatt sokat rezeg, akkor magas hangról, ha keveset, akkor mély hangról beszélünk. Az „a” hang általánosan elfogadott értéke 440 Hz, azaz 440-et rezeg 1 másodperc alatt.

